

Alexandra Adornetto

Hades

Alles goed

Toen de laatste bel ging op Bryce Hamilton, pakten Xavier en ik onze spullen bij elkaar en liepen naar buiten, het grasveld naast de school op. Volgens de weersvoorspellingen zou het een mooie middag worden, maar de zon verloor de strijd tegen de wolken en de hemel bleef troosteloos leigrijs. Af en toe brak het waterige zonnetje er even doorheen, dansten er lichtstralen over het schoolterrein en voelde ik de zonnewarmte achter in mijn nek.

‘Kom je vanavond bij ons eten?’ vroeg ik aan Xavier, terwijl ik mijn arm door de zijne haakte. ‘Gabriël maakt burrito’s.’

Xavier keek opzij en begon te lachen.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Gewoon,’ zei hij. ‘Hoe komt het dat de engelen op schilderijen altijd de tronen in de Hemel bewaken of demonen verslaan? Waarom zie je ze nooit burrito’s staan maken in de keuken?’

‘Omdat we een naam hoog te houden hebben,’ zei ik, en ik gaf hem een por. ‘Nou, kom je?’

‘Kan niet.’ Xavier zuchtte. ‘Ik heb mijn zusje beloofd dat we samen pompoenen zouden gaan snijden.’

‘Ach ja. Ik vergeet steeds dat het bijna Halloween is.’

‘Je zou eens moeten proberen erin mee te gaan,’ zei Xavier. ‘Iedereen hier neemt het heel serieus.’

Ik wist dat hij niet overdreef. Nu al stonden er ter ere van de gelegenheid pompoenen met kaarsjes erin en gipsen grafstenen in alle voortuinen.

‘Weet ik,’ zei ik. ‘Maar ik vind het allemaal maar griezelig. Waarom zou iemand zich willen verkleden als een spook of een zombie? Het zijn net wandelende nachtmerries.’

‘Beth.’ Xavier bleef staan en pakte me bij de schouders. ‘Het is gewoon een leuke feestdag!’

Hij had gelijk. Ik moest eens ophouden zo voorzichtig te zijn. De ellende met Jake Thorn was nu zes maanden geleden en alles was perfect. De rust was wedergekeerd in Venus Cove en ik was meer dan ooit aan mijn woonplaats gehecht geraakt. Het slaperige stadje in de gemeente Sherbrooke, genesteld aan de pittoreske kust van Georgia, was mijn thuis geworden. Met de mooie balkonnetjes en sierlijke winkelgevels was de hoofdstraat zo schilderachtig dat hij op een ansichtkaart had kunnen staan. In feite ademde alles, van de bioscoop tot het oude gerechtshof, de zuidelijke charme en voornameheid van een lang vervlogen tijd.

In het afgelopen jaar had de invloed van mijn familie zich uitgebreid en Venus Cove tot een modelstadje getransformeerd. Er gingen nu drie keer zoveel mensen als voorheen naar de kerk, de liefdadigheidsinstellingen hadden meer vrijwilligers dan ze gebruiken konden, en er was maar zo weinig misdaad dat de sheriff andere dingen moest verzinnen om zijn tijd mee te vullen. Tegenwoordig waren er alleen nog maar kleine geschillen, zoals tussen automobilisten die ruzieden over wie als eerste een vrije parkeerplek had gezien. Dat was gewoon de menselijke aard. Die kon je niet veranderen, en dat was ook niet onze taak.

Maar de beste ontwikkeling van allemaal was dat Xavier en ik nog verder naar elkaar toe waren gegroeid. Ik keek zijdelings naar hem. Hij was nog net zo adembenemend knap als altijd. Zijn stropdas hing los en hij had zijn blazer achteloos over zijn schouder hangen. Ik voelde zijn gespierde lichaam telkens even tegen me aan botsen terwijl we in de maat naast elkaar liepen. Soms zou ik ons bijna als één geheel kunnen zien.

Sinds de gewelddadige confrontatie met Jake vorig jaar was Xavier nog vaker en met meer overgave gaan sporten. Ik wist dat hij dat deed om mij beter te kunnen beschermen, maar het had wat mij betreft ook andere voordelen. Xavier had een bredere borst en een wasbordje op zijn buik gekregen. Hij was nog altijd slank en perfect geproportioneerd, maar ik kon nu zijn armspieren onder het fijne katoen van zijn overhemd zien opbollen. Ik keek naar zijn fraaie gezicht: zijn rechte neus, hoge jukbeenderen, volle lippen. In het zon-

licht kreeg zijn nootbruine haar gouden strepen, en zijn amandelvormige ogen leken wel vloeibare blauwe topazen. Om zijn vinger droeg hij het geschenk dat ik hem had gegeven nadat hij me had helpen herstellen van Jakes aanval. Het was een brede zilveren ring met drie symbolen van het geloof erin gegraveerd: een vijfpuntige ster die de ster van Bethlehem vertegenwoordigde, een klaverblad ter ere van de drie personen van de Heilige Drie-eenheid en de initialen IHS, een afkorting van Ihesus, zoals de naam van Jezus in de middeleeuwen werd gespeld. Ik had voor mezelf net zo'n ring laten maken en zag ze graag als onze eigen, bijzondere versie van vriendschapsringen.

Iemand die zo veel had meegemaakt als Xavier, had misschien alle geloof in Onze Vader kunnen verliezen, maar Xavier had een sterke geest. Hij had een belofte aan ons gedaan, en ik wist dat niets hem daarvan af zou brengen.

Mijn gedachten werden onderbroken toen we op de parkeerplaats een groep vrienden van Xavier uit het waterpoloteam tegenkwamen. Ik kende sommigen van hen van naam en ving het laatste stukje van hun gesprek op.

‘Onvoorstelbaar dat Wilson het met Kay Bentley heeft gedaan,’ grinnikte een jongen die Lawson heette. Hij had nog steeds dikke ogen van wat hij het weekend ervoor dan ook had uitgespookt. Ik wist inmiddels uit ervaring dat er waarschijnlijk een vat bier en vandalisme aan te pas waren gekomen.

‘Zelf weten,’ mompelde iemand. ‘Iedereen weet dat ze meer kilometers op de teller heeft dan de antieke Chrysler van m'n vader.’

‘Dat kan me niet schelen, zolang ze het maar niet op mijn bed hebben gedaan. Dan zou ik al mijn beddengoed moeten verbranden.’

‘Maak je niet druk, man, volgens mij was het in de achtertuin.’

‘Ik was zo zat, ik herinner me er niks meer van,’ verklaarde Lawson.

‘Ik weet nog wel dat je mij probeerde te versieren,’ merkte een jongen die Wesley heette met een lijzig accent op. Hij trok een vies gezicht.

‘Het zal wel... Het was donker. Maar je had het een stuk slechter kunnen treffen.’

‘Niet grappig,’ gromde Wesley. ‘Iemand heeft een foto op Facebook gezet. Wat moet ik nou tegen Jess zeggen?’

‘Gewoon, dat je Lawsons lekkere lijf niet kon weerstaan.’ Xavier sloeg zijn vriend op de schouder terwijl hij langsliep. ‘Hij is supergespierd geworden van al die uren op de PlayStation.’

Ik lachte terwijl Xavier het portier van zijn hemelsblauwe Chevy Bel Air-cabrio opende. Ik stapte in, rekte me uit en snoof de vertrouwde geur van de leren bekleding op. Ik was nu bijna even dol op deze auto als Xavier. Hij was van het begin af aan bij ons geweest, vanaf onze eerste date in het Sweethearts Café tot de confrontatie met Jake Thorn op de begraafplaats. Hoewel ik het nooit zou toegeven, was ik de Chevy gaan zien als een auto met een heel eigen persoonlijkheid.

Xavier draaide de sleutel in het contact en de motor kwam brullend tot leven. Hij en de auto leken synchroon te bewegen, alsof ze op elkaar waren afgestemd.

‘En, heb je al een kostuum bedacht?’

‘Waarvoor?’ vroeg ik onbenullig.

Xavier schudde zijn hoofd. ‘Voor Halloween! Wel even opletten.’

‘Nog niet,’ gaf ik toe. ‘Ik denk er nog over na. Jij?’

‘Wat vind je van Batman?’ vroeg Xavier met een knipoog. ‘Ik heb altijd al een superheld willen zijn.’

‘Je wilt gewoon net doen alsof je in de Batmobile rijdt.’

Xavier glimlachte schuld bewust. ‘Verdorie! Je kent me te goed.’

Toen we aankwamen bij Byron Street nummer 15, boog Xavier zich opzij en drukte zijn lippen op de mijne. Zijn kus was zacht en teder. De buitenwereld verdween terwijl ik met hem versmolt. Zijn huid was zacht onder mijn vingers en zijn geur, fris en zuiver als de oceaanlucht, omhulde me. Het was vermengd met een vleugje van iets sterkers; een combinatie van vanille en sandelhout. Ik bewaarde een t-shirt van Xavier met zijn aftershave erop onder mijn kussen zodat ik elke avond net kon doen alsof hij bij me was. Grappig, hoe het meest dwaze gedrag ineens volkomen normaal kon lijken als je verliefd was. Ik wist dat er mensen waren die hun ogen ten hemel sloegen om Xavier en mij, maar als ze dat deden, dan gingen wij te veel in elkaar op om het te merken.

Toen Xavier wegreed bij de stoeprand, kwam ik ineens weer te-

rug in de realiteit, als iemand die ontwaakt uit een diepe slaap.

‘Ik haal je morgenochtend op,’ riep hij met een dromerige glimlach. ‘Vaste tijd.’

Ik bleef in onze overwoekerde voortuin staan en keek hem na totdat de Chevy aan het einde van de straat rechts afsloeg en uit het zicht verdween.

Byron was nog steeds mijn toevluchtsoord, en ik trok me er graag terug. Alles was geruststellend vertrouwd, van het krakende trapje naar de veranda aan de voorkant tot de grote, luchtige kamers binnen. Het voelde als een veilige cocon, weg van de drukte van de wereld. Hoewel ik dol was op het leven als mens, moest ik toegeven dat het me soms ook beangstigde. De aarde had problemen; problemen die bijna te groot en te ingewikkeld waren om te bevatten. Als ik erover nadacht, begon mijn hoofd te tollen. En ik kreeg er een machteloos gevoel van.

Maar Ivy en Gabriël hadden gezegd dat ik mijn energie niet langer moest verspillen en me op onze missie moest concentreren. We hadden plannen om naar andere steden en dorpen in de buurt van Venus Cove te gaan om eventuele duistere krachten die daar huisden te verdrijven. We hadden nog geen idee dat die ons al zouden vinden voordat we de kans hadden om ernaar op zoek te gaan.

Het eten stond op toen ik binnenkwam. Mijn broer en zus zaten op de veranda. Ze waren elk met hun eigen activiteiten bezig; Ivy zat met haar neus in een boek en Gabriël was zeer geconcentreerd iets aan het componeren op zijn gitaar. Zijn vakkundige vingers sloegen de akkoorden zachtjes aan, en die schenen te reageren op zijn onuitgesproken bevelen.

Ik ging naar hen toe en knielde neer om mijn hond Phantom te aaien, die diep lag te slapen met zijn kop op zijn reusachtige, zijdezachte poten. Hij werd wakker toen ik hem aanraakte. Zijn zilvergrijze lichaam was nog even gestroomlijnd als altijd. Hij keek met zijn droevige, maanlichtkleurige ogen naar me op en ik stelde me voor dat ze zeggen wilden: *Waar heb jij de hele dag gezeten?*

Ivy lag onderuit in de hangmat, met haar goudblonde haar bijna tot aan haar middel. Het zag er schitterend uit in het licht van de ondergaande zon. Mijn zus wist niet zo goed hoe ze zich moest ont-

spannen in een hangmat; ze zag er te beheerst uit en deed me denken aan een mythisch wezen dat op de een of andere manier was beland in een wereld die ze niet begreep. Ze droeg een pastelblauwe jurk van mousseline en had zelfs een kanten parasol neergezet om zichzelf te beschermen tegen het afnemende zonlicht. Ongetwijfeld had ze die in een vintagewinkel gevonden en niet kunnen laten liggen.

‘Hoe kom je daaraan?’ vroeg ik lachend. ‘Volgens mij zijn die al een tijdje uit de mode.’

‘Nou, ik vind hem beeldig,’ zei Ivy, die het boek dat ze had liggen lezen neerlegde.

Ik wierp een blik op het omslag. ‘*Jane Eyre?*’ vroeg ik verwonderd. ‘Je weet toch wel dat dat een liefdesverhaal is?’

‘Daar ben ik me van bewust,’ zei mijn zus nuffig.

‘Je begint op mij te lijken!’ plaagde ik.

‘Ik betwijfel ten zeerste of ik ooit zo zwijmelend en raar ga doen als jij,’ antwoordde Ivy op nuchtere toon, maar haar ogen stonden speels.

Gabriël stopte met tokkelen op zijn gitaar en keek naar ons. ‘Ik denk dat niemand Bethany op dat gebied kan evenaren,’ zei hij glimlachend. Hij zette voorzichtig zijn gitaar neer, stond op en leunde tegen de balustrade om over de zee uit te kijken. Zoals altijd stond Gabe kaarsrecht. Hij had zijn witblonde haar in een paardenstaart gebonden. Met zijn staalgrijze ogen en knappe gezicht zag hij eruit als de Hemelse strijder die hij was, maar dan gekleed als mens, in een gebleekte spijkerbroek en een wijd overhemd. Zijn gezicht was open en vriendelijk. Ik was blij te zien dat Gabriël zich tegenwoordig meer ontspande. Ik had het gevoel dat mijn broer en zus minder kritisch over me waren, zich meer neerlegden bij de keuzes die ik had gemaakt.

‘Hoe komt het dat jullie altijd eerder thuis zijn dan ik?’ klaagde ik. ‘Terwijl ik met de auto ga, en jullie komen lopen!’

‘Ik heb mijn methoden,’ antwoordde mijn broer met een geheimzinnig lachje. ‘Bovendien hoef ik niet iedere twee minuten te stoppen om mijn genegenheid te uiten.’

‘Dat doen we helemaal niet!’ protesteerde ik.

Gabriël trok zijn wenkbrauw op. ‘Dus dat was niet Xaviers auto

die ik twee straten van school geparkeerd zag staan?’

‘Misschien wel.’ Ik gaf nonchalant een ruk met mijn hoofd, omdat ik het verschrikkelijk vond dat hij altijd gelijk had. ‘Maar elke twee minuten is wel lichtelijk overdreven!’

Ivy’s hartvormige gezicht straalde toen ze in lachen uitbarstte. ‘O, Bethany, rustig maar. We zijn het inmiddels wel gewend dat julie zo kleffen in het openbaar.’

‘Kléffen? Waar heb je dat gehoord?’ vroeg ik nieuwsgierig. Ik had Ivy nog nooit van die populaire woorden horen gebruiken. Haar formele manier van praten klonk anders meestal heel misplaatst in de moderne wereld.

‘Ik ga wel eens met jonge mensen om, hoor,’ zei ze. ‘Ik probeer hip te zijn.’

Gabriël en ik barstten in lachen uit.

‘In dat geval zou ik maar eens ophouden met “hip” te zeggen,’ adviseerde ik haar.

Ivy boog zich naar me toe om me liefdevol door mijn haar te woelen en veranderde van onderwerp. ‘Ik hoop dat je geen plannen hebt dit weekend.’

‘Mag Xavier komen?’ vroeg ik gretig, voordat ze zelfs maar de kans had om te vertellen wat zij en Gabe in gedachten hadden. Xavier was al lang een vast onderdeel van mijn leven geworden. Zelfs als we niet bij elkaar waren, was er bijna geen enkele activiteit of afleiding die kon voorkomen dat mijn gedachten steeds weer naar hem afdwaalden.

Gabriël sloeg nadrukkelijk zijn ogen ten hemel. ‘Als het moet.’

‘Natuurlijk moet het,’ zei ik grijnzend. ‘Dus wat is het plan?’

‘Vijfendertig kilometer verderop ligt een stadje dat Black Ridge heet,’ zei mijn broer. ‘We hebben gehoord dat ze er wat last hebben van... verstoringen.’

‘Bedoel je demonische verstoringen?’

‘Nou, er zijn in de afgelopen maand drie meisjes vermist geraakt, en een brug waar niets mis mee was, stortte ineens in, boven op het verkeer.’

Ik kromp ineen. ‘Dat klinkt als ons soort probleem. Wanneer gaan we?’

‘Zaterdag,’ zei Ivy. ‘Dus rust maar goed uit.’

Veel te afhankelijk

De volgende dag zaten Molly en ik met de meiden op het pleintje aan de westkant van de school, onze nieuwe favoriete hangplek.

Molly was veranderd sinds ze het jaar ervoor haar beste vriendin had verloren. Taylahs dood, veroorzaakt door Jake Thorn, had mijn familie wakker geschud. We hadden niet voorzien hoe groot Jakes macht was, tot de dag dat hij Taylahs keel doorsneed om ons iets duidelijk te maken.

Sindsdien had Molly zich steeds meer teruggetrokken uit haar oude vriendinnenclub, en uit loyaliteit was ik met haar meegegaan. Ik vond het niet erg. Ik wist dat Bryce Hamilton voor Molly nu vol pijnlijke herinneringen moest zitten en wilde haar op alle mogelijke manieren steunen. Bovendien was ons nieuwe groepje min of meer hetzelfde als het oude. Het waren meisjes die ik wel eens eerder was tegengekomen, maar waar ik nooit hecht mee was geweest. Ze kenden dezelfde mensen en roddelden over dezelfde dingen, dus het was kinderlijk eenvoudig om in hun kliek opgenomen te worden.

Er hing een gespannen sfeer in het groepje waar Taylah ooit bij had gehoord, en ik wist dat Molly zich bij hen niet meer echt op haar gemak voelde. Af en toe vielen gesprekken ineens haperend stil, zonder aanwijsbare reden. Van die stiltes waarbij je wist dat iedereen hetzelfde dacht: *wat zou Taylah nu zeggen?* Maar niemand had de moed om haar naam hardop uit te spreken.

Ik had het gevoel dat het voor die meisjes nooit meer zoals vroeger zou worden. Ze hadden geprobeerd te doen alsof alles weer normaal was, maar meestal had ik de indruk dat ze te erg hun best deden. Ze lachten te hard en hun grappen klonken gemaakt. Het leek

wel alsof ze bij alles wat ze zeiden of deden werden herinnerd aan Taylahs afwezigheid. Taylah en Molly hadden, als zelfverkleerde experts op vele gebieden, de kern van het groepje gevormd. Nu was Taylah er niet meer, en Molly had zich helemaal teruggetrokken. De andere meisjes waren hun beide mentoren kwijt en wisten zich zonder hen geen raad.

Het viel me zwaar om hen allemaal te zien worstelen met hun verdriet; een verdriet dat ze niet konden uitspreken, uit angst voor emoties die ze niet konden beheersen. Ik wilde zo graag tegen hen zeggen dat ze de dood niet moesten zien als een einde, maar als een nieuw begin. Uitleggen dat Taylah gewoon naar een volgend bestaansniveau was overgegaan, waar ze niet gehinderd werd door de beperkingen van het lichaam. Ik wilde dat ze wisten dat Taylah nog steeds bestond, maar dat ze nu vrij was. Ik wilde hun vertellen over de Hemel en de vrede die Taylah daar zou vinden. Maar natuurlijk kon ik die kennis onmogelijk delen. Niet alleen zou ik de heiligste code van de engelen ermee schenden en onze aanwezigheid op aarde verraden, maar ik zou ook onmiddellijk voor gek worden verklaard en uit het vriendinnengroepje worden getraat.

Onze nieuwe vriendinnen zaten op en om een paar bewerkte houten bankjes onder een stenen doorgang die ze zich hadden toegeëigend. Eén ding dat niet was veranderd, was hun territoriumdrang. Als een buitenstaander toevallig bij onze hangplek in de buurt kwam, dan bleef diegene nooit lang. De loerende, afkeurende blikken die hij of zij dan toegeworpen kreeg, waren meestal voldoende om de indringer te verdrijven.

Er rolden onheilspellend grijze wolken over ons heen, maar de meisjes gingen nooit naar binnen, behalve als het echt niet anders kon. Zoals gebruikelijk zaten ze met hun haar perfect gestyled en hun rokken opgetrokken om de zwakke zonnestrallen op te vangen die achter de wolken tevoorschijn kwamen en weer verdwenen en het plein in een zacht, vlekkelig licht hulden. Ze zouden geen kans voorbij laten gaan om een kleurtje op te doen.

Het halloweenfeest dat komende vrijdag zou plaatsvinden, had iedereen opgevrolijkt en een heleboel opwinding veroorzaakt. Het feest zou worden gehouden in een verlaten landhuis even buiten de stad, dat eigendom was van de familie van Austin Knox, een leerling

uit de hoogste klas. Zijn overgrootvader Thomas Knox had het huis gebouwd in 1868, een paar jaar na het einde van de Burgeroorlog. Hij was een van de stichters van het stadje geweest, en hoewel de familie Knox al jaren niet meer in het huis kwam, werd het niet gesloopt omdat het een monument was. Dus was het jarenlang leeg en onbewoond gebleven. Het was een vervallen oud landhuis met grote veranda's aan alle kanten, omringd door niets dan akkers en een verlaten autoweg. Niemand ging er ooit in of uit, en Austin beweerde dat hij zelfs een keer de geest van zijn overgrootvader achter een raam op de bovenverdieping had gezien. Volgens Molly was het de perfecte locatie voor een feest; er kwam nooit iemand, behalve mensen die de verkeerde afslag hadden genomen, en af en toe een vrachtwagenchauffeur. Bovendien lag het zo ver van het stadje dat niemand zou klagen over het lawaai. Eerst zou het een feest voor een klein groepje worden, maar op de een of andere manier had het nieuws zich verspreid en nu praatte de hele school erover. Zelfs een paar leerlingen uit lagere klassen hadden dankzij goede connecties een uitnodiging weten te bemachtigen.

Ik zat naast Molly, die haar rossige haar in een losse knot boven op haar hoofd had gedraaid. Zonder make-up had ze het gezicht van een porseleinen pop, met grote, hemelsblauwe ogen en roze lippen. Een beetje lipgloss kon ze niet missen, maar verder had ze alles afgezworen in haar pogingen om de gunst van Gabriël te winnen. Ik had verwacht dat ze intussen wel over de hopeloze verliefdheid op mijn broer heen zou zijn, maar tot nu toe leken haar gevoelens voor hem zich alleen maar te hebben verdiept.

Ik vond Molly mooier zonder make-up; nu zag ze er zo oud uit als ze was, in plaats van tien jaar ouder.

'Ik ga als ondeugend schoolmeisje,' kondigde Abigail aan.

'Met andere woorden, je gaat als jezelf?' vroeg Molly snuivend.

'Laat jouw geweldige idee dan maar es horen...'

'Ik ga als Tinkelbel.'

'Wie?'

'Dat elfje uit *Peter Pan*.'

'Dat is niet eerlijk,' klaagde Madison. 'We hadden afgesproken om allemaal als Playboy-bunny te gaan!'

'Bunny's zijn afgezaagd.' Molly gaf een ruk met haar hoofd. 'En dellerig.'